

Arrest

nr. 340 475 van 3 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DE FONSECA
Potvlietlaan 6
2600 ANTWERPEN

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2026.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE FONSECA, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, verzoekt op 1 december 2025, vanuit het gesloten centrum van Merksplas, om internationale bescherming. Op 13 januari 2026 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag per drager aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, J. E. Y., verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. U bent geboren in Oujda. Tot uw vertrek uit Marokko heeft u daar ook steeds gewoond. Uw ouders, uw broer en uw zus zijn nog steeds woonachtig in Marokko. U maakte uw middelbaar onderwijs af maar heeft nadien niet gewerkt. U bent ook nog ongehuwd.

In augustus 2014 zat u op straat met enkele vrienden toen jullie werden aangesproken door de politie. Zij toonden enkele foto's van personen die zij zochten. U herkende twee mensen en toonde de politie waar zij deze konden aantreffen. De politie heeft vervolgens deze twee en nog een derde iemand gearresteerd en opgesloten. U vernam dat zij bekend stonden om drugsdelicten. De drie werden later veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 jaar.

Na hun opsluiting kreeg uw familie meerdere keren het bezoek van handlangers van deze mensen. Zij zochten en bedreigden u. U ging daarom drie maanden naar Casablanca waar uw broer werkte. Vervolgens ging u terug naar Oujda waar een visum voor u geregeld werd. Met dit visum kon u in augustus 2015 vertrekken naar Frankrijk waar u familie heeft. Later reisde u naar Nederland. U vroeg er asiel maar wachtte de uitkomst daarvan niet af. U hield niet van Nederland en kwam daarom in april 2017 naar België. U verbleef hier steeds zonder documenten. U werkte op de markt en in restaurants, steeds in het Brusselse.

Op 23 februari 2021 werd u door de Correctionele Rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar omwille van drugsfeiten. U zat in 2023 een maand opgesloten in de gevangenis van Haren.

Op 28 augustus 2025 werd u na een zoveelste onderschepping overgebracht naar het gesloten centrum in Merksplas. Meerdere pogingen om u naar Marokko terug te leiden botsten op uw verzet en mislukten. Op 1 december 2025 heeft u, nog steeds verblijvend te Merksplas, een verzoek om internationale bescherming ingediend.

U verklaart niet terug te kunnen naar Marokko. De personen die werden veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 jaar zijn intussen vrijgekomen en zinnen op wraak. In video's die u via uw broer bekwam, wordt u door één van hen bedreigd. De persoon spreekt in naam van zijn kompanen. Hij dreigt met een mes, zegt te weten waar u bent en waarschuwt dat men u zal weten te vinden als u naar Marokko terugkeert.

Na het onderhoud heeft u drie beeldfragmenten, u toegestuurd via Snapchat, aan het CGVS bezorgd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bij aanvang van het gehoor gaf u aan verkouden te zijn en het gehoor te willen uitstellen. U wou ook graag 20 minuten tijd om één (of meerdere) sigaret(ten) te roken (CGVS, p. 1, 2). Het CGVS gaf daarop aan dat het gehoor onverwijld zou doorgaan. Het roken werd u om evidente en praktische redenen ontzegd. Echter gaf het CGVS u de kans om tijdens het onderhoud een pauze te vragen indien u daar om een of andere reden nood aan had (CGVS, p. 2). U maakte één keer gebruik van die mogelijkheid. Voorafgaand aan deze pauze gaf u aan geen gezondheidsklachten (meer) te hebben (CGVS, p. 8). Ook tijdens het onderhoud kon niet worden vastgesteld dat u zichtbare symptomen van een verkoudheid had, of dat u bij het afleggen van uw verklaringen gehinderd werd door fysiek ongemak.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u pas op 1 december 2025 een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Immers dient te worden vastgesteld dat aan uw beweerde vrees voor drugscriminelen niet het minste geloof kan worden gehecht.

U heeft verklaard dat u in augustus 2024 de Marokkaanse politie informatie heeft gegeven die leidde tot de arrestatie van drugscriminelen. Deze personen, die intussen de cel hebben verlaten, zouden u viseren omdat u hen verraden hebt. Dient evenwel te worden opgemerkt dat u dit niet geloofwaardig hebt gemaakt, en dit om volgende redenen.

In dit verband moet allereerst worden gewezen op de laattijdigheid van uw asielerzoek aangezien u intussen al sinds augustus 2015 in Europa verblijft. U was eerst in Frankrijk maar diende er geen verzoek in. U ging

vervolgens naar Nederland, diende daar wel een asielaanvraag in, maar wachtte de uitkomst ervan niet af omdat Nederland u niet beviel (CGVS, p. 5). Eerder haalde u ook aan dat u in Nederland niets vertelde over uw problemen omdat het nooit uw bedoeling was om er asiel te vragen (vragenlijst van 8 december 2025, vraag 3.7). U verklaart voorts dat u in april 2017 naar België bent gekomen (CGVS, p. 5) en uw verblijfssituatie nooit in orde hebt gebracht (CGVS, p. 13), hetgeen betekent dat u hier al ruim acht jaar in de illegaliteit verblijft. Hoewel u dus elk moment het risico liep te worden gerepatriëerd naar uw land van herkomst, liet u tot zeer recent na om asiel te vragen en de Belgische autoriteiten in kennis te stellen van het gevaar dat u in Marokko boven het hoofd zou hangen. Ook toen er voor u op 18 oktober 2025, op 28 oktober 2025 en op 13 november 2025 een repatriëringsvlucht werd georganiseerd, dacht u er nog steeds niet aan de bescherming van de Belgische overheid in te roepen. Dit is allemaal zeer opmerkelijk en toont aan dat uw nood aan bescherming zeer relatief is.

Ook op andere momenten had u meermaals de kans om de bescherming van de Belgische autoriteiten in te roepen. Zo bevat het administratief dossier 11 processen-verbaal, opgesteld in de periode 2 juli 2017 tot 28 augustus 2025, waarbij u telkens werd gehoord door een functionaris van de politie. Hoewel u daarbij iedere keer opnieuw werd gevraagd of er redenen bestaan die u zouden verhinderen terug te keren naar uw land van origine, gaf u keer op keer aan dat dit niet het geval is. Tevens werd u telkenmale de vraag gesteld waarom u in België bent, waarbij u louter aangaf dat u iets aan uw economische situatie wou doen. U vermeldde daarbij volgende motieven: "changer de situation", "pour travailler", "pour régler ma situation et obtenir les document belges" en "c'est mieux la Belgique". U verklaarde op 27 december 2024 nogmaals dat u naar België bent gekomen "pour avoir une meilleure vie et trouver un travail" (formulaire confirmant l'audition d'un étranger, vraag 2).

Overigens kan hierbij worden aangestipt dat u zich tijdens uw contacten met de Belgische autoriteiten met regelmaat heeft bediend van een alias. Zo staat u hier ook bekend onder de namen J. M., J. Y. en J. Y., bovendien telkens met een andere geboortedatum. Dat u uw werkelijke identiteit tracht te verhullen en heden nog steeds geen identiteitsdocument neerlegt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid en doet opnieuw ernstig afbreuk aan uw beweerde nood aan bescherming.

Dat u uw asielmotieven pas recent heeft verzonnen, blijkt ten andere ook uit het verslag van de DVZ d.d. 29 augustus 2025. U werd toen gehoord in het gesloten centrum in Merksplas, dit met het oog op uw vertrek naar Marokko. Opnieuw verwees u op geen enkel moment naar uw vrees voor drugscriminelen. U zei louter dat u hier werk komt zoeken en dat u wenst te blijven wegens de economische situatie (zie "vragenlijst recht om gehoord te worden voor de gesloten centra en woonunits", p. 3-4). Het CGVS kan alleen maar vaststellen dat u ook zeer recent nog naliet uw vrees kenbaar te maken, terwijl u daar een zoveelste keer de kans toe kreeg.

De vaststelling dat u keer op keer uw kans op het inroepen van bescherming onbenut liet, ondergraaft de geloofwaardigheid van hetgeen u nu komt vertellen, met name dat u bij terugkeer naar Marokko dreigt te worden gedood door drugscriminelen die in 2014, dankzij uw informatie, door de politie werden gearresteerd. Als het CGVS u confronteert met het laattijdige karakter van uw verzoek, argumenteert u dat u pas onlangs door uw familie op de hoogte werd gesteld van zeer recente bedreigingen, geuit door deze personen die niet zolang geleden zouden zijn vrijgekomen (CGVS, p. 6-7). Dit overtuigt niet, aangezien uw vrees voor deze mensen aan de basis van uw vertrek uit Marokko zou hebben gelegen (CGVS, p. 6), en dus niet kan worden ingezien waarom u dan zou wachten op nieuwe bedreigingen alvorens internationale bescherming te vragen. Dat u meende dat zij u niets meer zouden aandoen en u tot voor kort ook geen bewijs had voor uw problemen (CGVS, p. 7), is evenmin een valabele uitleg. Het CGVS wijst er op dat u naar eigen zeggen ook voor uw vertrek zou zijn bedreigd, zelfs door handlangers van deze personen (CGVS, p. 12), en dat u tevens meerdere maanden in Casablanca ging wonen om aan uw belagers te ontkomen (CGVS, p. 12). Uw verraad had bovendien geleid tot een zware gevangenisstraf in hoofde van deze criminelen, en u was er van op de hoogte dat zij, personen die u geregeld opmerkte in het straatbeeld en in uw buurt woonachtig waren (CGVS, p. 8), op een dag zouden vrijkomen. Het is dan ook niet aannemelijk dat u zou hebben gedacht dat dit wel zou voorbij waaien, temeer u zelf aanhaalt dat "ze zeiden dat ze me zouden aanpakken van zodra ze vrijkwamen (CGVS, p. 7).

Bovendien is het niet logisch dat zij pas in 2025 zouden zijn vrijgekomen. U verklaart immers initieel dat deze personen werden gearresteerd en opgesloten in 2014 en dat zij een gevangenisstraf van 7 jaar kregen (CGVS, p. 8). Het is dan ook opmerkelijk dat ze pas in de tweede helft van 2025 zouden zijn vrijgelaten. Als het CGVS u confronteert met het gegeven dat zij dan eerder 11 jaar in de cel zaten, zegt u dat dit mogelijk is (CGVS, p. 9). Misschien werden zij nog veroordeeld voor andere feiten, zo meent u (CGVS, p. 8), u oppert zelfs dat ze pas in 2018 en dus niet in 2014 zouden zijn opgepakt (CGVS, p. 8). Dat uw verklaringen hieromtrent weinig consistent zijn, blijkt duidelijk.

Ook al merkwaardig is dat u bij de DVZ beweerde dat u problemen zou kennen met 4 drugscriminelen. De politie zou u hun foto's hebben getoond en u zou hebben verteld waar ze woonden (zie vragenlijst van 8 december 2025, vraag 3.5). Tijdens uw onderhoud met het CGVS reduceert u uw aantal vijanden tot slechts 3. Als het CGVS u wijst op deze tegenstrijdigheid, verklaart u "niet zeker" te zijn (CGVS, p. 11). Het is evenwel opmerkelijk dat u niet zou weten hoeveel personen u aan de galg praatte. Eveneens opmerkelijk is dat u geen informatie heeft over deze criminelen die u al zolang dient te vrezen. Gevraagd naar hun namen, moet u even nadenken alvorens u slechts één naam kan noemen (CGVS, p. 8). Het is bevreemdend dat deze drugscriminelen u al zolang met de dood zouden bedreigen, maar u niet eens op de hoogte bent van hun identiteit. Verder kan u ook niets zinnigs vertellen over hen. Gevraagd of die ene wiens naam u kent broers heeft, zegt u te denken dat dit zo is, maar bent u allesbehalve zeker (CGVS, p. 9). Gezien uw totale onwetendheid en het feit dat u met die mensen niets te maken had, is het overigens ook al merkwaardig dat de politie zich tot u zou hebben gericht in hun zoektocht naar hen, en al zeker dat uw informatie tot een doorbraak in het onderzoek zou hebben geleid.

Verder dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden die de bedrieglijkheid van uw relaas bevestigen. Zo verklaarde u tijdens het onderhoud met het CGVS dat u na de arrestatie van de drie criminelen nog een jaar in Marokko woonde. U verbleef zoals steeds bij uw ouders in Oujda en kende tot uw vertrek geen problemen (CGVS, p. 10-12). Gewezen op hetgeen u tijdens uw gehoor met de DVZ zei, namelijk dat u een tijdje ging onderduiken in Casablanca (zie vragenlijst van 8 december 2025, vraag 3.5), wijzigt u uw relaas en verklaart u dat u inderdaad een tijdlang bij uw broer in Casablanca was (CGVS, p. 12). Het is niet aannemelijk dat u zich een ondergedoken bestaan in Casablanca even daarvoor niet kon herinneren. Tevens wees het CGVS u er op dat u eerder nog verklaarde dat jullie zeer geregeld werden lastig gevallen door handlangers van de veroordeelde criminelen. U beweerde dat zij "naar ons huis begonnen te komen om ons te bedreigen" en ook toen u in Casablanca woonde, "bleven ze naar het huis van mijn ouders komen, op zoek naar mij" (zie vragenlijst van 8 december 2025, vraag 3.5). Dit valt maar moeilijk te rijmen met uw huidige verklaring, namelijk dat u tot uw vertrek geen problemen kende, maar dat u vertrok omdat "het kon zijn dat die er zouden komen" (CGVS, p. 11). Hierop gewezen, wijzigt u uw relaas. U zegt nu dat er inderdaad handlangers zijn gekomen. Echter kent u hun identiteit niet, weet u niet hoe vaak zij langskwamen ("zo een keer of drie of vier of vijf") en situeert u hun bezoeken aanvankelijk na uw vertrek uit Marokko (CGVS, p. 12), om vervolgens aan te geven dat dit alles voor uw vertrek gebeurde (CGVS, p. 13). Het hoeft geen verder betoog dat dergelijke verklaringen het geloof in uw asielaanvraag allesbehalve kunnen herstellen.

U legt evenmin stukken neer die de appreciatie van het CGVS zouden kunnen ombuigen. De drie zeer korte beeldfragmenten, waarop niets te zien valt en iemand volgens u dreigende taal spreekt, kunnen uw verklaringen enkel staven in geval van aannemelijke verklaringen, in casu quod non. Bovendien kan dergelijk beeldmateriaal eender waar, eender wanneer en in eender welke omstandigheden opgenomen, bewerkt of geënsceeneerd zijn, waardoor de waarde ervan bijzonder relatief is. De vaststelling dat u niet eens weet door wie u in deze video's bedreigd wordt (CGVS, p. 9, 11), toont nogmaals aan dat hieraan geen enkele waarde kan worden gehecht.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw vrees voor drugscriminelen in uw land van herkomst niet geloofwaardig heeft gemaakt. Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor internationale bescherming.

Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat u geen melding maakt van andere elementen die uw terugkeer naar Marokko in de weg zouden staan. U kwam er niets tekort (CGVS, p. 5), financieel ging het jullie voor de wind (CGVS, p. 7) en u studeerde goed (CGVS, p. 12). U ontkende in Marokko ooit enig ander probleem te hebben gekend (CGVS, p. 12). U heeft er ook nog uw ouders, broer en zus (zie vragenlijst DVZ), waardoor u kan terugvallen op een familiaal netwerk dat uw hervestiging in Oujda of elders in Marokko kan faciliteren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."
(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU).

Hij werkt dit middel als volgt uit:

“Overeenkomstig artikel 48/6, § 1 Vreemdelingenwet rust op verzoekende partij de verplichting om de nodige elementen ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen, maar rust op de met het onderzoek belaste instantie tegelijk de taak om de relevante elementen “in samenwerking met de verzoeker” te beoordelen.

Dit wettelijk kader verankert het beginsel van de gedeelde bewijslast in asielzaken en impliceert dat de verwerende partij haar beoordeling niet mag reduceren tot een loutere plausibiliteitsinschatting op basis van intuïtie of vermoedens, zonder ernstig onderzoek van de elementen die voorliggen. In het arrest nr. 260.107 van 13 juni 2024 benadrukt de Raad van State dat dit beginsel niet beperkt is tot dossiers waarin de geloofwaardigheid niet ter discussie staat, maar net alle asielzaken bestrijkt, gelet op de machtsverhouding tussen partijen en de noodzaak van een ernstig, volledig en grondig onderzoek van het risico, inclusief in het licht van artikel 3 EVRM.

In casu steunt de bestreden beslissing in beslissende mate op redeneringen die speculatief blijven en niet worden onderbouwd met objectieve gegevens. Zo wordt de kernvrees van verzoekende partij gerelativeerd op basis van de stelling dat het “niet logisch” zou zijn dat de betrokken personen pas in 2025 vrij zouden komen indien zij in 2014 werden opgesloten en tot zeven jaar werden veroordeeld, en wordt daaraan een negatieve geloofwaardigheidsconclusie verbonden.

Deze beoordeling wordt evenwel niet geschraagd door landeninformatie of enig onderzoek naar de effectieve uitvoering van straffen in Marokko, mogelijke strafverminderingen, voorlopige hechtenis, bijkomende veroordelingen of administratieve realiteiten die de timing kunnen beïnvloeden.

De verwerende partij verengt hier de toets tot een subjectieve “logica”-oefening, terwijl artikel 48/6 Vreemdelingenwet net een samenwerkingstoets vereist waarbij de instantie de relevante elementen actief onderzoekt en toetst aan beschikbare algemene en specifieke informatie. De verwerende partij miskent aldus de draagwijdte van artikel 48/6, § 1 Vreemdelingenwet en het daarin besloten beginsel van gedeelde bewijslast zoals bevestigd in de rechtspraak, door zonder reële verificatie en zonder objectieve toetsing aan algemene en specifieke informatie een doorslaggevende ongeloofwaardigheidsconclusie te trekken.”

2.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dienaangaande als volgt:

“Verzoekende partij heeft na het persoonlijk onderhoud drie beeldfragmenten overgemaakt, ontvangen via Snapchat, die volgens hem bedreigingen tonen van een persoon die in naam van zijn kompanen spreekt.

De verwerende partij verwerpt deze stukken voornamelijk omdat “niets te zien valt”, omdat de beelden “eender waar” kunnen zijn opgenomen of bewerkt, en omdat dergelijke stukken slechts zouden kunnen staven wanneer het relaas reeds aannemelijk is.

Deze redenering is problematisch omdat zij bewijsvoering omkeert: bewijsstukken dienen net om twijfel weg te nemen en hoeven niet pas relevant te worden geacht nadat de geloofwaardigheid al volledig is aanvaard.

Artikel 48/6, § 1 Vreemdelingenwet vergt een beoordeling “in samenwerking met de verzoeker”, wat impliceert dat de verwerende partij, wanneer digitale stukken worden voorgelegd, minstens de elementaire onderzoekspistes moet overwegen die redelijkerwijze beschikbaar zijn, zoals het opvragen van de originele bestanden, de context van verzending, mogelijke metadata, een transcriptie van de audio, of bijkomende verklaringen van de persoon via wie de beelden werden ontvangen.

De Raad van State heeft in zijn rechtspraak herhaaldelijk benadrukt dat het beginsel van gedeelde bewijslast niet kan worden uitgehold door een louter formele of eigenzinnige afwijzing zonder ernstig onderzoek van relevante elementen in het administratief dossier.

In dezelfde logica blijkt uit arrest nr. 260.102 van 6 juni 2024 dat de loutere vaststelling dat een relaas niet geloofwaardig wordt geacht niet volstaat om twijfel weg te werken wanneer objectieve elementen of indicaties tot verder onderzoek nopen. De Staat dient dan de twijfel weg te nemen via tegenexpertise of een grondig onderzoek van alle elementen uit het administratief dossier.

Hoewel dit arrest in een medische context werd gewezen, is het onderliggende principe mutatis mutandis relevant: wanneer er objectieve aanwijzingen worden neergelegd, volstaat een abstracte mogelijkheid van manipulatie niet als reden om het bewijs zonder onderzoek terzijde te schuiven.

Door de digitale stukken af te doen met algemene vermoedens en door geen zichtbaar onderzoek te voeren naar hun herkomst, context of bewijskracht, schendt de verwerende partij de zorgvuldigheid die artikel 48/6 Vreemdelingenwet vereist en miskent zij het gedeelde karakter van de bewijslast.”

2.1.3. In een derde middel beroept verzoeker zich andermaal op de schending van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Hij onderbouwt dit middel als volgt:

“De bestreden beslissing hecht doorslaggevend belang aan het gegeven dat verzoekende partij pas op 1 december 2025 een verzoek om internationale bescherming indiende, terwijl hij sinds 2015 in Europa verbleef en pas asiel vroeg nadat terugleidingspogingen waren ondernomen.

De beslissing gebruikt deze laattijdigheid vervolgens als hoofdargument om te besluiten dat de motieven recent zouden zijn “verzonnen” om terugkeer te verijdelen.

Artikel 48/6, § 4 Vreemdelingenwet preciseert echter uitdrukkelijk dat, wanneer bepaalde aspecten van verklaringen niet worden gestaafd, zij geen bevestiging behoeven indien aan cumulatieve voorwaarden is voldaan, waaronder de voorwaarde dat de verzoeker “zo spoedig mogelijk” indient of “goede redenen” aanvoert waarom hij dat niet deed.

Dit wettelijk schema veronderstelt geen automatische diskwalificatie op basis van laattijdigheid, maar een genuanceerde toets waarbij de redenen voor de timing daadwerkelijk worden onderzocht en afgewogen binnen de totaliteit van de geloofwaardigheid en de overige elementen.

In casu beperkt de verwerende partij zich tot een normatieve verwachting (“het is niet aannemelijk dat u zou wachten”) en tot de vaststelling dat verzoekende partij in eerdere contacten met politiediensten en DVZ zijn vrees niet vermeldde, zonder concreet te analyseren in welke omstandigheden die contacten plaatsvonden en of zij de ruimte boden voor een volledige uiteenzetting van asielmotieven.

Bovendien wordt onvoldoende rekening gehouden met de verklaringen van verzoekende partij dat de bedreigingen in de relevante vorm pas later opnieuw actueel werden en dat hij via zijn broer beelden ontving waarin met wraak bij terugkeer werd bedreigd.

Door laattijdigheid quasi gelijk te stellen aan verzonnen motieven, zonder reële individuele weging en zonder het wettelijke kader van artikel 48/6, § 4 toe te passen, miskent de verwerende partij de ratio legis van de bepaling en schendt zij haar verplichting tot individuele en omstandige beoordeling.”

2.1.4. In een vierde en laatste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij werkt dit middel als volgt uit:

“De bestreden beslissing komt in essentie tot een weigering op grond van ongelooftwaardigheid en beperkt zich vervolgens tot een beknopte “volledigheidshalve” passage over socio-economische elementen en de mogelijkheid om in Oujda of elders te hervestigen.

Daarmee ontbreekt een volwaardige analyse die typisch vereist is wanneer de vrees uitgaat van nietstatelijke actoren, met name de toets of effectieve bescherming door de autoriteiten beschikbaar en toegankelijk is en of een intern vestigingsalternatief reëel en veilig is in het licht van het aangevoerde profiel. Dit is des te relevanter nu verzoekende partij verklaart geïnteresseerd te worden als iemand die informatie aan politie zou hebben gegeven tegen drugsdelinquenten en dat hij bedreigd wordt met represailles bij terugkeer.

De Raad van State heeft benadrukt dat, wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de asielinstanties onderzoeken in het licht van artikelen 48/3 en 48/4, zij in dat kader ook het risico onder artikel 3 EVRM voldoende ernstig, volledig en grondig moeten beoordelen.

Door het dossier vrijwel uitsluitend te herleiden tot een geloofwaardigheidsbesluit, zonder de klassieke beschermings- en vestigingstoets daadwerkelijk uit te werken, wordt aan deze vereiste afbreuk gedaan.”

2.1.5. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en meer subsidiair om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Aangaande verzoekers verwijzing naar artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.5. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, stelt de Raad vast dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, waarvan de door verzoeker opgeworpen schending met enige welwillendheid kan worden afgeleid uit een lezing van het verzoekschrift, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.7. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijken te geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (*Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bij aanvang van het gehoor gaf u aan verkouden te zijn en het gehoor te willen uitstellen. U wou ook graag 20 minuten tijd om één (of meerdere) sigaret(ten) te roken (CGVS, p. 1, 2). Het CGVS gaf daarop aan dat het gehoor onverwijld zou doorgaan. Het roken werd u om evidente en praktische redenen ontzegd. Echter gaf het CGVS u de kans om tijdens het onderhoud een pauze te vragen indien u daar om een of andere reden nood aan had (CGVS, p. 2). U maakte één keer gebruik van die mogelijkheid. Voorafgaand aan deze pauze gaf u aan geen gezondheidsklachten (meer) te hebben (CGVS, p. 8). Ook tijdens het onderhoud kon niet worden vastgesteld dat u zichtbare symptomen van een verkoudheid had, of dat u bij het afleggen van uw verklaringen gehinderd werd door fysiek ongemak.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Marokko, te worden vervolgd door drugscriminelen die in 2014, dankzij informatie die hij aan de politie verstrekke, werden gearresteerd en veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar en die intussen zijn vrijgekomen en op wraak zinnen.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk gemaakt. Vooreerst (i) oordeelt de commissaris-generaal dat, omwille van verschillende redenen, niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor drugscriminelen. Zo (a) wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van zijn relaas door de laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming, zeker daar hij al acht jaar in België verblijft en gelet op de vele contacten die verzoeker had met de Belgische autoriteiten en ten overstaan van wie hij nooit eerder een vrees bij terugkeer kenbaar maakte. Verder (b) is het niet logisch dat verzoekers vervolgers pas in 2025 zouden zijn vrijgekomen uit de Marokkaanse gevangenis. Daarnaast (c) legde verzoekers tegenstrijdige verklaringen af bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal over het aantal personen waarmee hij problemen kent en is het bevreemdend dat hij geen informatie over hen heeft. Voorts (d) is verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal tegenstrijdig over of hij moest onderduiken in Casablanca en of hij voor zijn vertrek problemen kende met zijn belagers. Tot slot (e) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten, zijnde drie beeldfragmenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen. Volledigheidshalve (ii) merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker geen melding maakt van andere elementen die zijn terugkeer naar Marokko in de weg zouden staan en dat er evenmin dergelijke elementen kunnen worden ontwaard in het dossier.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van theoretische beschouwingen en het tegenspreken van de bevindingen en gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.3.8.2. Na grondige lezing van het dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.8.3. In eerste instantie treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat er, omwille van verschillende redenen, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor drugscriminelen bij terugkeer naar Marokko.

2.3.8.3.1. Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas en vrees reeds in ernstige mate ondermijnd door de laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal overweegt in dit verband met recht het volgende in de bestreden beslissing:

“In dit verband moet allereerst worden gewezen op de laattijdigheid van uw asielerzoek aangezien u intussen al sinds augustus 2015 in Europa verblijft. U was eerst in Frankrijk maar diende er geen verzoek in. U ging vervolgens naar Nederland, diende daar wel een asielaanvraag in, maar wachtte de uitkomst ervan niet af omdat Nederland u niet beviel (CGVS, p. 5). Eerder haalde u ook aan dat u in Nederland niets vertelde over uw problemen omdat het nooit uw bedoeling was om er asiel te vragen (vragenlijst van 8 december 2025, vraag 3.7). U verklaart voorts dat u in april 2017 naar België bent gekomen (CGVS, p. 5) en uw verblijfssituatie nooit in orde hebt gebracht (CGVS, p. 13), hetgeen betekent dat u hier al ruim acht jaar in de illegaliteit verblijft. Hoewel u dus elk moment het risico liep te worden gerepatrieerd naar uw land van herkomst, liet u tot zeer recent na om asiel te vragen en de Belgische autoriteiten in kennis te stellen van het gevaar dat u in Marokko boven het hoofd zou hangen. Ook toen er voor u op 18 oktober 2025, op 28 oktober 2025 en op 13 november 2025 een repatriëringsvlucht werd georganiseerd, dacht u er nog steeds niet aan de bescherming van de Belgische overheid in te roepen. Dit is allemaal zeer opmerkelijk en toont aan dat uw nood aan bescherming zeer relatief is.

Ook op andere momenten had u meermaals de kans om de bescherming van de Belgische autoriteiten in te roepen. Zo bevat het administratief dossier 11 processen-verbaal, opgesteld in de periode 2 juli 2017 tot 28 augustus 2025, waarbij u telkens werd gehoord door een functionaris van de politie. Hoewel u daarbij iedere keer opnieuw werd gevraagd of er redenen bestaan die u zouden verhinderen terug te keren naar uw land van origine, gaf u keer op keer aan dat dit niet het geval is. Tevens werd u telkenmale de vraag gesteld waarom u in België bent, waarbij u louter aangaf dat u iets aan uw economische situatie wou doen. U vermeldde daarbij volgende motieven: “changer de situation”, “pour travailler”, “pour régler ma situation et obtenir les document belges” en “c’est mieux la Belgique”. U verklaarde op 27 december 2024 nogmaals dat u naar België bent gekomen “pour avoir une meilleure vie et trouver un travail” (formulaire confirmant l’audition d’un étranger, vraag 2).

Overigens kan hierbij worden aangestipt dat u zich tijdens uw contacten met de Belgische autoriteiten met regelmaat heeft bediend van een alias. Zo staat u hier ook bekend onder de namen J. M., J. Y. en J. Y., bovendien telkens met een andere geboortedatum. Dat u uw werkelijke identiteit tracht te verhullen en heden nog steeds geen identiteitsdocument neerlegt, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid en doet opnieuw ernstig afbreuk aan uw beweerde nood aan bescherming.

Dat u uw asielmotieven pas recent heeft verzonnen, blijkt ten andere ook uit het verslag van de DVZ d.d. 29 augustus 2025. U werd toen gehoord in het gesloten centrum in Merksplas, dit met het oog op uw vertrek naar Marokko. Opnieuw verwees u op geen enkel moment naar uw vrees voor drugscriminelen. U zei louter dat u hier werk komt zoeken en dat u wenst te blijven wegens de economische situatie (zie “vragenlijst recht om gehoord te worden voor de gesloten centra en woonunits”, p. 3-4). Het CGVS kan alleen maar vaststellen dat u ook zeer recent nog naliet uw vrees kenbaar te maken, terwijl u daar een zoveelste keer de kans toe kreeg.

De vaststelling dat u keer op keer uw kans op het invoeren van bescherming onbenut liet, ondergraaft de geloofwaardigheid van hetgeen u nu komt vertellen, met name dat u bij terugkeer naar Marokko dreigt te worden gedood door drugscriminelen die in 2014, dankzij uw informatie, door de politie werden gearresteerd. Als het CGVS u confronteert met het laattijdige karakter van uw verzoek, argumenteert u dat u pas onlangs door uw familie op de hoogte werd gesteld van zeer recente bedreigingen, geuit door deze personen die niet zolang geleden zouden zijn vrijgekomen (CGVS, p. 6-7). Dit overtuigt niet, aangezien uw vrees voor deze mensen aan de basis van uw vertrek uit Marokko zou hebben gelegen (CGVS, p. 6), en dus niet kan worden ingezien waarom u dan zou wachten op nieuwe bedreigingen alvorens internationale bescherming te vragen. Dat u meende dat zij u niets meer zouden aandoen en u tot voor kort ook geen bewijs had voor uw problemen (CGVS, p. 7), is evenmin een valabele uitleg. Het CGVS wijst er op dat u naar eigen zeggen ook voor uw vertrek zou zijn bedreigd, zelfs door handlangers van deze personen (CGVS, p. 12), en dat u tevens meerdere maanden in Casablanca ging wonen om aan uw belagers te ontkomen (CGVS, p. 12). Uw verraad had bovendien geleid tot een zware gevangenisstraf in hoofde van deze criminelen, en u was er van op de hoogte dat zij, personen die u geregeld opmerkte in het straatbeeld en in uw buurt woonachtig waren (CGVS, p. 8), op een dag zouden vrijkomen. Het is dan ook niet aannemelijk dat u zou hebben gedacht dat dit wel zou voorbij waaien, temeer u zelf aanhaalt dat “ze zeiden dat ze me zouden aanpakken van zodra ze vrijkwamen (CGVS, p. 7).”

De Raad benadrukt dat voormelde vaststellingen, in weerwil tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, geenszins uitgaan van het idee dat de laattijdigheid van een verzoek om internationale bescherming automatisch leidt tot “diskwalificatie”, zijnde het afwijzen van het verzoek. Deze vaststellingen gaan daarentegen uit van het correcte uitgangspunt, dat ook onderschreven wordt door verzoeker in het verzoekschrift, namelijk dat uit artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet volgt dat de laattijdigheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel kan bijdragen tot de ongegrondheid van het verzoek

en/of de ongeloofwaardigheid van het aangehaalde relaas, tenzij er gegronde redenen zijn voor deze laattijdigheid. Dit is ingegeven door het idee dat van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die het Verdrag van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over de beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen verzoekster evenwel niet heeft gedaan. De vaststelling dat verzoeker niet onmiddellijk bij zijn aankomst in een veilig land een verzoek om internationale bescherming indiende en maar liefst acht jaar wachtte en tijdens veelvuldige contacten met de Belgische autoriteiten nooit eerder een nood aan internationale bescherming kenbaar maakte, doet afbreuk aan de door hem beweerde nood aan internationale bescherming. Het komt aan verzoeker toe om de laattijdigheid van zijn verzoek te rechtvaardigen en zo te verduidelijken waarom dit geen impact heeft op de beoordeling van zijn verzoek. De commissaris-generaal oordeelde evenwel terecht en onderbouwde omstandig en op pertinente, individuele en draagkrachtige wijze dat verzoeker hier niet in slaagde. In het verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het louter herhalen van de ontoereikende verschoningen die hij reeds opwierp tijdens zijn persoonlijk onderhoud, hetgeen niet van aard is afbreuk te doen aan de voormelde beoordeling. Waar hij opwerpt dat de commissaris-generaal nalaat concreet te analyseren in welke omstandigheden de contacten met de Belgische autoriteiten plaatsvonden en of zij de ruimte boden voor een volledige uiteenzetting van de asielmotieven, stipt de Raad aan dat verzoeker, tijdens de elf keer dat hij gehoord werd door de politie, telkens opnieuw gevraagd werd of er redenen bestaan die zijn terugkeer naar Marokko zouden verhinderen, waarbij hij telkens aangaf dat dit niet het geval is. Bovendien maakte verzoeker ook recent, in het kader van een gepland vertrek naar Marokko, geen vrees kenbaar toen hij in dit verband gehoord werd. Verzoekers betoog is dan ook niet ter zake dienend en hij toont het tegendeel alvast niet met concrete en overtuigende elementen aan.

Verzoeker laat voorts de overweging van de bestreden beslissing inzake het feit dat hij in België verschillende namen gebruikte volledig onbesproken in zijn verzoekschrift, waardoor ook dit element, dat eveneens verder afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid, door de Raad wordt overgenomen.

De Raad besluit dat waar verzoeker dermate lang talmde alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, dit niet getuigt van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet dan ook een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid. De ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen vrees wordt hierdoor wel degelijk reeds in ernstige mate aangetast. De Raad benadrukt in dit verband ook nog dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen, maar dit wel is in samenhang met de overige motieven, zoals *in casu* het geval is.

2.3.8.3.2. Zo wordt de geloofwaardigheid van verzoekers relaas in eerste instantie verder ondermijnd door volgende pertinente en in het administratief dossier steun vindende vaststelling van de bestreden beslissing over de beweerde vrijlating van de drugscriminelen in 2025:

“Bovendien is het niet logisch dat zij pas in 2025 zouden zijn vrijgekomen. U verklaart immers initieel dat deze personen werden gearresteerd en opgesloten in 2014 en dat zij een gevangenisstraf van 7 jaar kregen (CGVS, p. 8). Het is dan ook opmerkelijk dat ze pas in de tweede helft van 2025 zouden zijn vrijgelaten. Als het CGVS u confronteert met het gegeven dat zij dan eerder 11 jaar in de cel zaten, zegt u dat dit mogelijk is (CGVS, p. 9). Misschien werden zij nog veroordeeld voor andere feiten, zo meent u (CGVS, p. 8), u oppert zelfs dat ze pas in 2018 en dus niet in 2014 zouden zijn opgepakt (CGVS, p. 8). Dat uw verklaringen hieromtrent weinig consistent zijn, blijkt duidelijk.”

Deze vaststelling is, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt voorgehouden, niet speculatief maar wel degelijk gebaseerd op objectieve gegevens, zijnde verzoekers eigen verklaringen waarin hij enerzijds stelt dat zijn belagers in 2014 veroordeeld werden tot zeven jaar gevangenisstraf en anderzijds stelt dat zij in 2025 zijn vrijgekomen, alsook zijn inconsistente en dus ongeloofwaardige verklaringen ter verschoning hiervan.

Waar verzoeker in deze hekelt dat er niet wordt verwezen naar algemene informatie of enig onderzoek inzake strafuitvoering in Marokko, mogelijke strafvermindering, voorlopige hechtenis, bijkomende veroordelingen of administratieve realiteiten die de timing kunnen beïnvloeden, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de commissaris-generaal, dan wel de Raad, zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Er is bij de commissaris-generaal slechts sprake van een

onderzoekplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort.

2.3.8.3.3. Voorts wijst de Raad op volgende overwegingen van de bestreden beslissing die handelen over de tegenstrijdige verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het commissariaat-generaal aflegde:

“Ook al merkwaardig is dat u bij de DVZ beweerde dat u problemen zou kennen met 4 drugscriminelen. De politie zou u hun foto’s hebben getoond en u zou hebben verteld waar ze woonden (zie vragenlijst van 8 december 2025, vraag 3.5). Tijdens uw onderhoud met het CGVS reduceert u uw aantal vijanden tot slechts 3. Als het CGVS u wijst op deze tegenstrijdigheid, verklaart u “niet zeker” te zijn (CGVS, p. 11). Het is evenwel opmerkelijk dat u niet zou weten hoeveel personen u aan de galg praatte. Eveneens opmerkelijk is dat u geen informatie heeft over deze criminelen die u al zolang dient te vrezen. Gevraagd naar hun namen, moet u even nadenken alvorens u slechts één naam kan noemen (CGVS, p. 8). Het is bevreemdend dat deze drugscriminelen u al zolang met de dood zouden bedreigen, maar u niet eens op de hoogte bent van hun identiteit. Verder kan u ook niets zinnigs vertellen over hen. Gevraagd of die ene wiens naam u kent broers heeft, zegt u te denken dat dit zo is, maar bent u allesbehalve zeker (CGVS, p. 9). Gezien uw totale onwetendheid en het feit dat u met die mensen niets te maken had, is het overigens ook al merkwaardig dat de politie zich tot u zou hebben gericht in hun zoektocht naar hen, en al zeker dat uw informatie tot een doorbraak in het onderzoek zou hebben geleid.

Verder dient te worden gewezen op enkele tegenstrijdigheden die de bedrieglijkheid van uw relaas bevestigen. Zo verklaarde u tijdens het onderhoud met het CGVS dat u na de arrestatie van de drie criminelen nog een jaar in Marokko woonde. U verbleef zoals steeds bij uw ouders in Oujda en kende tot uw vertrek geen problemen (CGVS, p. 10-12). Gewezen op hetgeen u tijdens uw gehoor met de DVZ zei, namelijk dat u een tijdje ging onderduiken in Casablanca (zie vragenlijst van 8 december 2025, vraag 3.5), wijzigt u uw relaas en verklaart u dat u inderdaad een tijdlang bij uw broer in Casablanca was (CGVS, p. 12). Het is niet aannemelijk dat u zich een ondergedoken bestaan in Casablanca even daarvoor niet kon herinneren. Tevens wees het CGVS u er op dat u eerder nog verklaarde dat jullie zeer geregeld werden lastig gevallen door handlangers van de veroordeelde criminelen. U beweerde dat zij “naar ons huis begonnen te komen om ons te bedreigen” en ook toen u in Casablanca woonde, “bleven ze naar het huis van mijn ouders komen, op zoek naar mij” (zie vragenlijst van 8 december 2025, vraag 3.5). Dit valt maar moeilijk te rijmen met uw huidige verklaring, namelijk dat u tot uw vertrek geen problemen kende, maar dat u vertrok omdat “het kon zijn dat die er zouden komen” (CGVS, p. 11). Hierop gewezen, wijzigt u uw relaas. U zegt nu dat er inderdaad handlangers zijn gekomen. Echter kent u hun identiteit niet, weet u niet hoe vaak zij langskwamen (“zo een keer of drie of vier of vijf”) en situeert u hun bezoeken aanvankelijk na uw vertrek uit Marokko (CGVS, p. 12), om vervolgens aan te geven dat dit alles voor uw vertrek gebeurde (CGVS, p. 13). Het hoeft geen verder betoog dat dergelijke verklaringen het geloof in uw asielaanvraag allesbehalve kunnen herstellen.”

Verzoeker laat deze overwegingen, die eveneens pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, geheel ongemoeid in zijn verzoekschrift, waardoor deze onverminderd overeind blijven en de Raad zich deze toe-eigent.

2.3.8.3.4. Tot slot oordeelt de commissaris-generaal terecht dat aan de drie door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde beeldfragmenten, waarin iemand hem bedreigt, geen bewijswaarde kan worden toegekend en dat deze niet in aanmerking kunnen worden genomen als bewijs voor zijn relaas.

Te dezen benadrukt de Raad vooreerst nogmaals dat het aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om zijn of haar nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken, mogelijks aan de hand van documenten. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. Er mag in deze niet voorbijgegaan worden aan het feit dat de samenwerkingsplicht in artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet geen synoniem van ‘gedeelde bewijslast’ is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. Vervolgens komt het aan de commissaris-generaal toe om de aangehaalde elementen te onderzoeken. Bij het onderzoek naar neergelegde documenten behoort het tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de commissaris-generaal, en bijgevolg ook van de Raad, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)). Aan voorgelegde documenten kan dus geenszins slechts bewijswaarde worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere

bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden.

Wat betreft de bewijswaarde van de drie zeer korte neergelegde beeldfragmenten, stelt de Raad, samen met de verwerende partij, vooreerst vast dat er niets op deze beeldfragmenten te zien valt en enkel te horen zou zijn dat iemand dreigende taal spreekt. Ook de vaststelling dat verzoeker niet eens weet door wie hij in deze video's wordt bedreigd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 9, 11), alsook dat hij *an sich* niet weet door wie hij bedreigd wordt, maar wel zou weten dat hij in deze video's zonder beeld door hen bedreigd wordt, doet verder twifelen aan de waarde van deze fragmenten. Vervolgens kan de commissaris-generaal worden bijgetreden dat dergelijk beeldmateriaal geen garanties biedt inzake de omstandigheden waarin deze werden opgenomen. Verzoeker hekelt deze overweging, maar verduidelijkt geenszins waarom deze vaststelling – die van toepassing is gelet op de vorm van het neergelegde stuk – niet zou kunnen leiden tot de ontkenning van bewijswaarde van deze fragmenten. In deze benadrukt de Raad nog dat, in weerwil tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, geenszins louter verwezen wordt naar de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen om aan de beeldfragmenten bewijswaarde te ontzeggen. Dat deze beeldfragmenten pas als laatste worden besproken, betekent – gelet op de voormelde bewoording – geenszins dat deze enkel relevant zouden zijn indien verzoeker geloofwaardige verklaringen aflegde over zijn relaas.

Waar verzoeker in het verzoekschrift meent dat er aangaande deze beeldfragmenten bijkomende onderzoeksdaden moeten worden gesteld, zoals het opvragen van de originele bestanden, de context van verzending, mogelijke metadata, een transcriptie van de audio, of bijkomende verklaringen van de persoon via wie de beelden werden ontvangen, herhaalt de Raad dat de bewijslast in beginsel bij verzoeker rust. Hij draagt de verantwoordelijkheid van de door hem neergelegde stukken. Dient er overigens op te worden gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te 'sturen'. De Raad oordeelt verder dat, indien verzoeker meent dat hij over de door hem neergelegde stukken nog (bijkomende) inlichtingen heeft, hij dit kon vertellen tijdens het persoonlijk onderhoud, bijkomende schriftelijke verklaringen kon afleggen of hiervan melding kon maken in het verzoekschrift, *quod non*. Bovendien merkt de Raad op dat er geen enkele rechtsregel bestaat die de commissaris-generaal oplegt om in een context waarin verschillende elementen doen twifelen aan de authenticiteit van neergelegde stukken dergelijke onderzoeksdaden te stellen.

2.3.8.4. Volledigheidshalve merkt de Raad, samen met de commissaris-generaal, op dat verzoeker geen melding maakt van andere elementen die zijn terugkeer naar Marokko in de weg zouden staan en dat er evenmin dergelijke elementen kunnen worden ontwaard in het dossier. De bestreden beslissing luidt in dit verband als volgt:

“U kwam er niets tekort (CGVS, p. 5), financieel ging het jullie voor de wind (CGVS, p. 7) en u studeerde goed (CGVS, p.12). U ontkende in Marokko ooit enig ander probleem te hebben gekend (CGVS, p. 12). U heeft er ook nog uw ouders, broer en zus (zie vragenlijst DVZ), waardoor u kan terugvallen op een familiaal netwerk dat uw hervestiging in Oujda of elders in Marokko kan faciliteren.”

Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat dit volledigheidshalve onderzoek geenszins een volwaardig onderzoek betreft inzake het voorhanden zijn van nationale bescherming of van een intern vestigingsalternatief, hetgeen wel vereist is in het geval een verzoeker om internationale bescherming problemen opwerpt met een niet-statelijke actor, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal hier louter wou benadrukken dat er, los van zijn ongeloofwaardig bevonden relaas, geen andere elementen voorhanden zijn die wijzen op problemen in hoofde van verzoeker. Gelet op het feit dat er geen dergelijke elementen voorhanden waren, werd dit volledigheidshalve toegevoegd. Dit betreft aldus geenszins een onderzoek naar het voorhanden zijn van nationale bescherming of een intern vestigingsalternatief. Een dergelijk onderzoek dient enkel gevoerd te worden nadat is komen vast te staan dat er een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, zowel in het geval dit uitgaat van een statelijke als niet-statelijke actor, hetgeen – gelet op verzoekers ongeloofwaardig bevonden relaas en de voormelde vaststelling – *in casu* niet het geval is. De Raad merkt in deze op dat waar in de bestreden beslissing wordt gesproken van hervestiging, dit een ongelukkige woordkeuze betreft van de commissaris-generaal, en het hier – gelet op de ruimere context van deze passage – gaat om een beoordeling van mogelijke problemen bij terugkeer.

2.3.8.5. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

2.3.8.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.9.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid.

2.3.9.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Marokko zou hebben gekend.

2.3.9.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

2.3.9.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Marokko een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in de aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.13. Waar verzoeker "*meer subsidiair*" vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont

verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS